RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 111.682 van 18 oktober 2002
in de zaak A. 116.647/X-10.812.

In zake : de v.z.w. GRAUWZUSTERS FRANCISCANESSEN VAN LO,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. LUST,
kantoor houdende te 8200 SINT-ANDRIES,
Burggraaf de Nieulantlaan 14

tegen :

het Vlaams Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te 8000 BRUGGE,
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de v.z.w. GRAUWZUSTERS FRANCISCANESSEN VAN LO op 11 februari 2002 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 29 november 2001 van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid houdende bescherming, overeenkomstig de bepalingen van het decreet van 3 maart 1976, als monument van het klooster van de Grauwe Zusters, met inbegrip van de cultuurgoederen die er integrerend deel van uitmaken, inzonderheid de bijhorende uitrusting en de decoratieve elementen, gelegen te Lo-Reninge (Lo), Markt 11, kadastraal bekend Lo-Reninge, Sectie C, nr. 246F (deel);

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 2 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 september 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. SIMAEY die, loco Advocaat A. LUST verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat N. DE CLERCQ die, loco Advocaat B. STAELENS verschijnt voor de verwerende partij ;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat artikel 17, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de middelen en de feiten dient te bevatten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing rechtvaardigen; dat artikel 8, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing dient te bevatten "een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement de eiser een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen"; dat uit deze bepalingen volgt dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaat of dreigt te ondergaan, en dat met niet in het verzoekschrift tot schorsing opgenomen feiten en verklaringen hieromtrent geen rekening kan worden gehouden;

Overwegende dat, wat de tweede door voornoemd artikel 17, § 2, opgelegde voorwaarde betreft, de verzoekende partij in de vordering tot schorsing betoogt wat volgt :

"(...)

Het is van algemene bekendheid dat door de vergrijzing van de religieuzen de gemeenschappen steeds kleiner worden, hun klassieke functies moeten uit handen geven en hun eigendommen moeten herbestemmen.

In het klooster te Lo-Reninge is sedert enkele jaren geen kloostergemeenschap als zodanig meer ondergebracht. Het klooster is thans ingericht als bezinningscentrum. Nog slechts één lid van de congregatie houdt er verblijf, samen met een religieuze van de congregatie van de Zusters van Pittem. Zij staan in voor de materiële zorg van het bezinningscentrum, maar wensen omwille van hun gevorderde leeftijd van die opdracht ontslagen te worden.

Zoals blijkt uit een aantal uittreksels van verslagen van de Raad van Beheer is reeds in 2000 beslist het klooster te vervreemden. Met diverse gegadigden zijn reeds besprekingen gevoerd, die echter tot op heden geen eindresultaat hebben opgeleverd. De aard van het pand beperkt immers in aanzienlijke mate de kring van mogelijke geïnteresseerden.

Het bestreden besluit zal de nu reeds beperkte overdrachtmogelijkheden nog ten zeerste beperken, zoniet tot nihil herleiden, vooral gelet ook op de medebescherming van de roerende goederen en de daaraan vastzittende rechtsgevolgen. De verwerving van zulk pand gebeurt in de regel om er een gans andere bestemming aan te geven. De praktische en haalbare mogelijkheid daartoe wordt thans echter door het bestreden besluit imminent beperkt en alleszins bijzonder onzeker, wat mogelijke geïnteresseerden afschrikt.

Ook, en niet in het minst, het door het bestreden besluit ingesteld rechtsstatuut betreffende de zich in het klooster bevindende 'cultuurgoederen', zorgt voor een bijzonder ernstig nadeel. Ingevolge de toepasselijkverklaring van o.m. art. 6 van het besluit van 17 november 1993 wordt verzoekster van de normale uitoefening van haar eigendomsrecht desbetreffend geheel beroofd. Immers ook de louter roerende goederen moeten in situ bewaard blijven, terwijl gezegde bepaling helemaal niet voorziet wat er met die goederen kan en mag gebeuren wanneer de eigenaar het gebouw van de hand doet en de inboedel naar een ander pand wenst over te brengen om er aldaar het normale genot van te hebben. De noodzaak de goederen ter plaatse te laten, en mitsdien aan de bewaring toe te vertrouwen van de nieuwe eigenaar, die er wetshalve een speciale zorgplicht voor heeft, is niet van aard een vlotte verhandelbaarheid van het pand in de hand te werken.

Anderzijds beschikt de communauteit ingevolge de aanhoudende vergrijzing van haar leden steeds minder en minder over de nodige middelen om zulk pand behoorlijk te blijven onderhouden. Die situatie kan de verzoekster, als rechtspersooneigenares, geen jaren meer instandhouden.

Kortom, de juridische en feitelijke beperkingen die het bestreden besluit de verzoekster oplegt wat betreft de normale uitoefening van haar eigendomsrecht (wat genotrecht en beschikkingsrecht insluit), nochtans een grondrecht, wordt door het bestreden besluit bijzonder erg geparalyseerd. Vooral de veroudering van de leden van de gemeenschap maakt een spoedige herbestemming noodzakelijk. De op leeftijd gekomen leden van de kloostergemeenschap nog gedurende lange tijd het normaal genot ontzeggen van de goederen ter bewaring waarvoor zij hun leven lang hebben gezorgd en geijverd, moet onmiskenbaar in redelijkheid geacht worden een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zijn.";

Overwegende dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat de verzoekende partij niet de schorsing van de tenuitvoerlegging heeft gevorderd van het op 30 november 2000 ter kennis gebrachte besluit van 13 november 2000 van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport houdende vaststelling van een ontwerp van lijst van voor bescherming vatbare monumenten, stads- en dorpsgezichten; dat dit besluit betrekking had op hetzelfde onroerende goed, m.n. het klooster van de Grauwe Zusters, met inbegrip van dezelfde cultuurgoederen die er integrerend deel van uitmaken, inzonderheid de bijhorende uitrusting en de decoratieve elementen, als die welke het voorwerp uitmaken van het thans bestreden besluit; dat niettemin dit besluit van 13 november 2000 eenzelfde bescherming met dezelfde rechtsgevolgen had als het thans bestreden besluit; dat dit stilzitten van de verzoekende partij erop wijst dat de door haar aangebrachte nadelen die ook toen reeds voortvloeiden uit het voorlopige beschermingsbesluit alsdan niet als dermate ernstig en moeilijk te herstellen werden aanzien dat de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan moest worden gevorderd; dat de verzoekende partij thans geen concrete gegevens bijbrengt waaruit kan blijken dat voornoemde nadelen nu dermate ernstig en moeilijk te herstellen zijn geworden dat alleen een schorsing van de tenuitvoerlegging nog uitkomst kan brengen; dat verder uit de overgelegde stukken blijkt dat de verzoekende partij in een brief aan het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap - buitendienst ROHM-West-Vlaanderen, aldaar ingekomen op 11 september 2001, laat weten dat ze tegen de in voornoemde brief opgesomde zaken geen bezwaar heeft; dat hieruit blijkt dat de verzoekende partij blijkbaar enkel nog bezwaar heeft tegen de bescherming van bepaalde cultuurgoederen die er integrerend deel van uitmaken; dat verder de door de verzoekende partij overgelegde uittreksels van verslagen van de Raad van Beheer, waarvan het laatste betrekking heeft op de vergadering van 21 november 2000, allen betrekking hebben op de beslissing te verkopen, verkoopintenties en onderhandelingen die dateren van vóór de kennisgeving op 30 november 2000 van het voorlopig beschermingsbesluit van 13 november 2000; dat de verzoekende partij geen stuk overlegt waaruit blijkt dat ze ook nog na de kennisneming van het voornoemd besluit van 13 november 2000 nieuwe onderhandelingen heeft aangeknoopt, c.q. heeft voortgezet; dat derhalve hieruit evenmin kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door het bestreden besluit een nadeel leidt dat niet reeds voortvloeide uit het voorlopig beschermingsbesluit; dat wat het nadeel betreft betrokken op de toestand dat de verzoekende partij ingevolge de aanhoudende vergrijzing van haar leden steeds minder en minder over de nodige middelen beschikt om het betrokken pand behoorlijk te blijven onderhouden, zulks een financieel nadeel

is dat in beginsel niet moeilijk te herstellen is; dat de verzoekende partij geen concrete gegevens bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat dit ter zake wel het geval zou zijn; dat tot slot het nadeel dat zou bestaan in hoofde van de leden van de kloostergemeenschap, geen nadeel is dat kan in aanmerking worden genomen in hoofde van de verzoekende partij die een rechtspersoon is; dat de uiteenzetting van de verzoekende partij geen concrete en precieze gegevens bevat waaruit blijkt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen in de zin van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien oktober 2002, door :

de H.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. TRUYENS. **G. DEBERSAQUES.**